

uhražovací, pro případ, že ta která splátka nebude včas zaplacená. Ne-postupoval proto první soud správně, když zajišťovací exekuci, povolenou na základě směnečného platebního příkazu, který pak zanikl, ponechal i na dále v platnosti přes to, že vznikl nový titul exekuční, na jehož základě exekuce zajišťovací povolena býti nemůže, a v době, kdy pro povolení exekuce nebylo vůbec podmínek. (Srov. rozh. čís. 3876 sb. Gl. U. nová řada a § 377 druhý odstavec ex. ř.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně vyslovil, že ujednáním smíru ze dne 24. února 1928 nutno pokládati dobu, na kterou byla usnesením ze dne 20. února 1928 povolena podle směnečného platebního příkazu ze dne 1. února 1928 zajišťovací exekuce zápisem práva zástavního na nemovitosti dlužnice, za uplynulou, poněvadž směnečný platební příkaz pozbyl účinnosti smírem, novým exekučním titulem, na jehož základě by ostatně zajišťovací exekuce vůbec nemohla býti povolena. Z doslovu §§ 370 a 371 ex. ř. jest patrné, že zákon připouští, jsou-li tu ostatní podmínky, zajišťovací exekuci jen na základě určitých exekučních titulů, pokud nenabýly právní moci nebo než uplynula lhůta stanovená jimi k plnění, tedy pokud podle toho kterého exekučního titulu, jenž byl základem zajišťovací exekuce, nebude moci býti vedena exekuce uhražovací. Pozbyl-li tedy exekuční titul účinnosti dříve než nabyl právní moci, nemůže již býti na jeho podkladě vedena exekuce uhražovací a stala se bezpředmětnou i zajišťovací exekuce. Uvádí-li rekurující družstvo, že by byl také rozsudkem o námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu vzešel nový exekuční titul právě tak, jako se jím stal smír, přehlíží, že rozsudek ve směnečném řízení vyslovuje jen, zda se směnečný platební příkaz ponechává v platnosti, či zda se zrušuje (§§ 553 a 559 c. ř. s.). V onom případě — a o ten tu jde — nepozbývá tudíž původní exekuční titul účinnosti, nýbrž dochází rozsudkem jen svého utvrzení. Ostatně zánik zástavního práva, nabytého exekucí k zajištění, dal by se vyvoditi i z hmotného práva (§§ 1377 a 1378 obč. zák.). Jinak stačí poukázati ku správným důvodům napadeného usnesení, které dovolacím rekurssem nebyly vyvráceny.

Čís. 8076.

Dopravní řád železniční.

Jednoroční promlčecí lhůta § 98 žel. dopr. ř. platí i tehda, domáháno-li se na dráze náhrady škody proto, že bylo zboží vydáno neprávem někomu jinému než adresátovi.

Byla-li zásilka vydána někomu jinému, než adresátovi, jest k žalobě o náhradu škody proti dráze oprávněn jedině odesílatel.

Prokázala-li dráha, že odeslala návěští poštou na správnou adresu a že je vydala osobě, která si pro ně s návěstím přišla, provedla důkaz

o tom, že splnila se své strany nákladní smlouvu. Nebezpečí, že zásilka byla přes to vydána osobě neoprávněné, jest přesunuto jednak na poštu, jednak na adresáta. Lhostejno, že si dráha na návěští, odebraném při vydání nákladního listu, nedala potvrditi příjem zásilky.

(Rozh. ze dne 24. května 1928, Rv I 1332/27.)

Odesílatel domáhal se na dráze náhrady škody, ježto vydala zboží nikoliv adresátovi, nýbrž třetí osobě. Žaloba byla zamítnuta s o u d y všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Jest-li správným tvrzení žalované dráhy, že žalobkyně reklamovala škodu teprve dne 7. prosince 1925, kdy uplynul již více než rok od dodací lhůty, mohla a měla býti žaloba zamítnuta jako promlčená podle § 98 žel. dopr. ř., neboť jde o nárok proti železnici ze ztráty zboží a takové nároky musí býti uplatněny do jednoho roku, leč by železnice zavini-la škodu úmyslně, což však sama žalobkyně netvrdí. Leč žalobce popřel tvrzení dráhy, a nižší soudy nezjistily, kdy byla škoda reklamována. Proto nelze o námitce promlčení rozhodnouti. Bezpodstatna jest námitka nedostatku aktivní legitimace. Podle §§ 99 (1), 73 (9) a 76 (2) žel. dopr. ř. jest sice po vydání zboží jenom příjemce, nikoliv odesílatel, oprávněn uplatňovati proti železnici práva z nákladní smlouvy, avšak příjemcem rozumí se tu osoba nebo firma, které má býti zboží podle nákladního listu (§ 56 (1) a) žel. dopr. ř.) dodáno. Bylo-li zboží vydáno jiné osobě, není tedy již ani pro pravého příjemce ani pro odesílatele pohotově, znamená to tolik, jako kdyby se bylo za přepravy ztratilo, neboť při ztrátě zboží nezáleží na tom, proč nebylo a nemůže býti příjemci dodáno, zda jest či není známo, co se s ním stalo. Příkazní právo odesílatelovo podle § 73 (9) žel. dopr. ř. nezaniká, jeho právo požadovati od dráhy náhradu trvá. Poněvadž žalobce odůvodňuje svůj nárok tvrzením, že dráha vydala zboží osobě jiné, než na kterou bylo adresováno, nemůže právo takto žalovati býti vůbec nikomu jinému přiznáno, než právě jemu. Přes to byla žaloba právem zamítnuta, neboť železnice prokázala, že, třebaš nevydala zásilku do vlastních rukou adresáta, vydala ji osobě, již podle tarifních předpisů ji vydati byla oprávněna s účinkem, jako by ji vydala samému adresátovi. Podle § 79 (1) žel. dopr. ř. má železnice oznámiti příjemci příchod zboží podle vlastní vůle, poštou, poslem, telegrafem nebo telefonem, podle tarifních ustanovení k tomuto předpisu, jež dlužno pro jich všeobecnou přístupnost pokládati za všeobecně známé podle § 269 c. ř. s., mohlo se uvědomění poštou, poněvadž šlo o doručení v obvodu místní pošty, státi jednoduchým dopisem. Přes to, že takový způsob doručení nezaručuje dodání návěští do vlastních rukou, opravňuje tarifní prováděcí ustanovení I. k § 76 (1) žel. dopr. ř. železnici, by vydala nákladní list a zboží osobě, jež se vykáže návěští, a sprostňuje ji povinnosti zkoumati její oprávněnost k převzetí

zboží, jakož i pravost podpisu, jímž se na návěští potvrzuje příjem zásilky. Nebezpečí, že při tomto postupu bude zásilka vydána osobě neoprávněné, jest těmito předpisy přesunuto jednak na poštu, jednak na adresáta. Když železnice v souzeném případě prokázala předloženým návěštím, že je odeslala poštou na správnou adresu a že zboží vydala osobě, která si pro ně s návěštím přišla, provedla důkaz, že vydala zboží tomu, komu podle tarifních předpisů je vydati byla oprávněna a povinna, a že tak splnila svou povinnost z nákladní smlouvy. Řečené tarifní předpisy nejsou předpisy vnitřními, nýbrž podmínkami nákladní smlouvy, jež železnice jest povinna podle § 6 žel. dopr. ř. proti každému stejně zachovávat, a jímž se i odesílatel podle doložky otištěné na každém nákladním listě podrobuje. Skutečnost, že dráha si na návěští, odebraném při vydání nákladního listu, nedala nedopatřením potvrditi příjem zásilky, ač byla podle § 1426 obč. zák. a § 76 (1) žel. dopr. ř. k tomu oprávněna, a tarifní prováděcí ustanovení k tomuto předpisu praví, že železnice odevzdá nákladní list doručiteli návěští, opatřeného potvrzením o příjmu, není zaviněním, jež by bylo v příčinné souvislosti se žalobcovou škodou, a nedostačuje proto k odůvodnění žalobního nároku. Nedávši si potvrditi příjem zásilky, zbavila se železnice písemného důkazu, že vydala zboží, a byla by nucena, kdyby tohoto důkazu bylo třeba, jej provést jiným způsobem. Jiného významu její opomenutí nemá. Výslovné sprostění dráhy povinnosti, by zkoumala pravost podpisu příjemce a oprávněnost doručitele návěští, nedopouští, by dráha byla pokládána za zavázanou odesílateli, že si dá při vydání zásilky potvrditi příjem zboží na návěští, a tento závazek za způsobilý, zabrániti vydání zásilky osobě neoprávněné. Mohl-li doručitel návěští je sám podepsati s plným účinkem platného potvrzení příjmu zásilky adresátem, nelze souhlasiti s dovoláním, že dráha tím, že si nedala potvrditi vydání zásilky, způsobila žalující straně škodu. Žalobní nárok není po právu, a musilo býti uznáno, jak se stalo.

Čís. 8077.

Sportovní klub není práv svému členu náhradou škody z úrazu při hře již proto, že přijal člena, ač nezletilého, za člena klubu bez svolení zákonného zástupce a zařadil ho nikoliv mezi dorostence, nýbrž mezi dospělé hráče a nedal ho pojistiti proti úrazu.

(Rozh. ze dne 24. května 1928, Rv I 1340/27.)

Antonín P. domáhal se jako otcovský opatrovník jménem svého nezletilého syna Františka P-a na žalovaném sportovním klubu náhrady škody, již František P. utrpěl, účastniv se jako hráč kopané. Procesní soud první stolice rozsudkem pro zmeškání žalobu zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil z těchto důvodů: Podle tvrzení žalující strany stal se nezl. František P. bez vě-